

Namiesto Teba... (Posledná večera s Ježišom)

Napísal Balek Robert

Pondelok, 29 Marec 2010 15:35



Vtedy, pred niekoľkými hodinami, som sa rozprával s Jánom a pritom zapíjal kus nekvaseného chleba trochu vína. Nemal som vtedy ešte jesť. Mal som počkať na Ježiša, kým on sám nezačne večeru. On zatiaľ skúmavým pohľadom prechádzal jedného apoštola za druhým. Každý z nich sedel a rozprával sa o svojich plánoch a vyhlídkach do budúcnosti. Nikto si nevšimol, že sa Ježiš odmlčal, iba ja a Ján, ktorý ležal na jeho hrudi.

Hm,... aj ja som vždy chcel byť blízko tohto človeka, ktorý je tak čistý, ako kryštálovo čistá voda z horského prameňa, hlboko pokojný ako odraz hôr v zrkadle hladiny jazera, plný lásky, trpezlivosti a dobroty ako voňavý bochník chleba práve vytiahnutý z pece... Videl som, ako sa Ježiš dôverným pohľadom zastavoval na tvári každého, kto sedel vo večeradle. Sem tam sa usmial, sem tam jeho pohľad zvažnel a zastrel sa akýmsi smútkom ako ranná hmla zastreje jas vychádzajúceho slnka. Napriek všetkým pocitom z neho som z jeho postoja cítil nevýslovnú lásku, ako z vysokých hôr cítiť majestátnosť či sú pokryté snehom, alebo sú ožiarené letným slnkom. Svojím žiariacim pohľadom roztápajúcim akýkoľvek ľad smútku nakoniec ako v prístave zakotvil na mojej tvári. Zrazu zasvietil na jeho tvári úsmev, ako keď sa v diere búrkových mračien objaví slnko a snečný lúč roztrhne tmu pod oponou mračien. Bol odpoveďou na môj úsmev, ktorý sa akosi automaticky bez môjho pričinenia objavil na mojej tvári pri stretnutí sa našich očí. Kdesi pod jeho úsmevom som však cítil skrytú bolesť, ktorá dodávala jeho úsmevu zrelosť krvavočerveného západu slnka. Asi už vtedy tušil, čo sa o pár hodín začne diať, čo som mal v pláne urobiť už o pár minút... A ja som to aj urobil... Ach, ja hlupák...

Po svojom bolestnom úsmeve Ježiš zatvoril oči, zhlboka sa nadýchol a vstal akoby sa rozhodol vykonať čosi dôležité. Ešte raz preletel pohľadom všetkých apoštolov a vykročil k miestu, kde chodia zvyčajne iba sluhovia. Pohybom tak rutinným pre zručného sluhu zhodil zo seba plášť, napustil vodu do nádoby a opásal sa. Prichádzal priamo ku mne. Pokľakol predo mnou, chytil do rúk moje špinavé nohy a začal ich umývať. Letmo som zazrel na jeho sklonenej tvári úsmev,

Namiesto Teba... (Posledná večera s Ježišom)

Napísal Balek Robert

Pondelok, 29 Marec 2010 15:35

keď končil obrad umývania nôh... Ach, koľkokrát sa mi ten jeho chytľavý úsmev počas večere objavil v mysli. Aj vtedy, keď mi s obrovskou láskou v očiach podával kus z chleba, o ktorom tvrdil, že je to jeho telo, a takisto vtedy, keď som sa hneď po namočenej smidke z jeho rúk postavil a odišiel, zatvoril za sebou dvere večeradla a vykročil do tmy. Niekoľkokrát som sa počas cesty z večeradla zastavil, obrátil a chcel sa znova rozbehnúť späť.. a nakoniec som predsa len obrátil tvár smerom k synagóge a po pár minútach rozhovoru s farizejmi zapredal Ježiša za 30 strieborných. Toľko lásky mi preukázal... Posledný krát to bolo v Getsemanskej záhrade, kam som ho prišiel zajať aj s vojakmi. Objal som ho a pobožkal a on povedal... už si nepamätám čo to bolo v tom zhone, no posledné slovo bolo: "Priateľ môj." Tam som jeho tvár - tvár môjho jediného skutočného priateľa videl naposledy... Zúfalý teraz sedím s mešcom v rukách a nechápem, ako a prečo som ho vlastne zradil...

Udalosti naberajú rýchly spád. Zrazu sa ocitám vedľa Ježiša pred veľradou a aj napriek tomu, že viem, že hovorí veľkňazovi pravdu, udriem ho najsilnejšie ako len viem do tváre, aby som sa veľkňazovi zapáčil, veď ma možno za túto službičku zajtra povýši na veliteľa chrámovej stráže... Výčitka, ktorú mi Ježiš adresoval, na chvíľu zaboľela, ale keď človek chce zabezpečiť rodinu, nemôže hľadiť na takéto Ježišove reči... Čo sa to deje? Zrazu som obklopený nažhaveným davom a držím v ruke zvláštny bič s háčikmi na konci, z ktorých kvapká krv. Pozerám pred seba, kde Ježiš ledva kľací zviazaný, posiaty množstvom hlbokých rán. Nie, to nie je možné, to nie ja! Nikoho iného však naokolo nevidím a dav kričí a hltavo žiada ďalší úder. Ja? Nie... „Čo sa robíš! Doteraz si ho bičoval ako v delíriu a teraz chceš to divadlo v najlepšom skončiť? Chceme krv! Alebo si máme žiadať tvoju...?“ Proti všetkej svojej vôli dvíham ruku a zo strachu so zavretými očami udriem Ježiša a potiahnem. Prepáč, Ježišu, bojím sa o seba... Keď oči otvorím, vidím, ako niekomu do hlavy celou silou vtlačam nejaký kruh spletený z trnia. Ten chudák už ani nevládze kričať od bolesti. Trne sú obrovské. Krv sa rozleje po jeho tvári. Sám podskočím od bolesti, ktorú mi spôsobí jediný zle otočený trň. Všetky ostatné trne sa celé vnorili do hlavy toho človeka. Všetci vojaci okolo sa zo mňa škaredo rehocú. Keď sa obzriem, skameniem od úžasu – tá krvou zaliata tvár odsúdenca je Ježišova, pozerá na mňa smutne s obrovskou bolesťou a otázkou: „Prečo práve ty?“ Zdesím sa a chcem čosi vykriknúť, ale vyderie sa mi z úst iba: „Ja za to nemôžem!“ – ale to si už v nejakej mise umývam ruky a stojím pred obrovským nenásytným davom, ktorý kričí: „Ukrižuj, ukrižuj ho!“. Dostanem tak obrovský strach o seba, že si ani neuvedomím, ako beriem do rúk akýsi zvitok a čítam: „... prepúšťam vám Barabáša a na smrť ukrižovaním odsudzujem...“ Čo? Ježiša? Nie! To je určite omyl, ja predsa nie som pilát, a ja vôbec Ježiša nechcem... Neeee! No keď zdvihnem prestrašene hlavu bodne mi do srdca tisíc nenávisťných pohľadov obrovského davu predou mnou... Ani neviem ako mi z úst vykľzne: „Ježiša“ a dav prepukne do diabolského jasotu víťazstva. „Ach nie! Ja som Ježiša odsúdil na...“

Nestihnem dopovedať, lebo v tom momente už držím nejaký kríž a obzerám sa napravo, kde Ježiš s mne nepochopiteľnou láskou ako milovanú osobu objíma svoj omnoho väčší kríž, na ktorý ho o chvíľu ukrižujú. Musí si ho ale najprv zaniest na Goglotu. „Čo si sprostý?“ – vyderie sa mi z úst proti mojej vôli a pokračujem nepochopiteľnými slovami ďalej: „Čo tak objímaš ten

Namiesto Teba... (Posledná večera s Ježišom)

Napísal Balek Robert

Pondelok, 29 Marec 2010 15:35

kríž? Si úplne trápny a smiešny. Ja som tiež odsúdený ako ty, ale som aspoň normálny!“ Na to ma už ale niekto schytí za rameno a ťahá cez zástup až k odsúdenému, čo leží na zemi pod krížom. „Ponesieš mu na chvíľu kríž!“ „Ja?“ - vyskočí prekvapená otázka z mojich úst a ja sa zdráham ďalej: "No určite! Idem práve z poľa, ja s ním nič nemám, ja ho nepoznám, prečo ja?“ „Chceš dostať poriadnu nakladačku? Tak sa hýb!“ - šplechne mi do tváre mohutný vojak a či chcem či nechcem, donútený s nechutou dvíham kríž a v krvou zaliatej tvári odsúdeného spoznávam Ježiša... „Ach ako sa hanbím, Ježišu!“ - s bolesťou v srdci pozerám na jeho skrvavenú tvár zohavenú neľudským spôsobom...

Na skrvavenú kôpku už ale pozerám z úplne iného uhla ako jeden z úbožiacov, ktorým na chvíľu dovolili vyzúriť sa na odsúdencovi. „Čo na tom, veď aj tak o chvíľu zdochne, podťe si kopnúť aj vy, aj vy!“ – kričím ako zmyslov zbavený, zacítiac možnosť beztrestne si vyliat' svoju zlosť na odsúdencovi. Posledný kopanec ho zasiahne do tváre. Je mi akási známa, ale už si v tom ošiali nevládzem spomenúť.

Vzápätí na to už držím v ruke veľký hrubý kliniec na čejši ruke a druhou rukou spúšťam ťažké kladivo, ktoré sa hrozivo blíži k hlavičke klinca. V poslednej sekunde pred dopadom zavadím pohľadom o tvár toho, koho pribíjam na kríž. Zhrozím sa, a roztrasú sa mi ruky i kolená. „Nie! To nechcem, veď to je Ježiš!“ Už je ale neskoro. Kladivo dopadlo a kliniec sa hlboko vrazil do jeho ruky a pribil ju pevne o drevo kríža. Ježišov nechápavý pohľad plný bolesti prebodol moje srdce. S hrôzou sa obzerám a zisťujem, že Ježiš má už pribitú aj druhú ruku a nohy a dookola niet žiadneho vojaka... „To som nebol ja, ja nieeee!“ - vyderie sa mi výkrik z prs. To už ale držím v ruke kopiju vrazenú do Ježišovho boku. Tečie na mňa jeho krv zmiešaná s vodou a zlieva sa s mojim srdcervúcim plačom pri pohľade na Máriu, ktorá stojí oproti pod krížom a s obrovským utrpením v očiach pozerá na mňa, ako by som tou kopijou práve prebodával jej srdce. „Ja? Ja? Prečo ja? Ako? Čím? Veď som slušný, sem tam nejaký hriešik, chodím do kostola, ja ho predsa nemôžem takto... Neeeeeee!“ – s výkrikom na perách sa zrazu prebudím do tmy svojej izby. Rukou si utieram tvár zaliatu potom a slzami a v ušiach mi znie ešte stále ozvena môjho výkriku do tmy. Lahnem si naspäť na posteľ a zhlboka si vydýchnem. „Tak to bol iba sen...“ A ako sa na jar cez tvrdú kryhu snehu prediera na svetlo snežienka, tak vychádza z môjho srdca túžba, aby tento sen v mojom živote aj naďalej zostal iba snom. S touto túžbou sa opäť pomaly ponáram do sna.

Zrazu sa predo mnou ako ranný východ slnka objaví oslnivo žiarivá postava. Keď si trochu na to silné svetlo privyknem, v rysoch tváre postavy spoznávam opäť krásnu a čistú Ježišovu tvár. V jeho roztvorenom náručí však zrazu spozorujem rany na rukách, nohách a na boku, ako z nich vyžarujú červeno-biele lúče. Moje oči v tom momente zaplavujú slzy ako mohutná prílivová vlna valiaca sa na breh mora. Celé moje vnútro plače, nevládzem hovoriť, iba srdce kričí: „Zabil som ťa, umučil...! To ja, Pane, ja! Odpusť...“. V púšti môjho smútku sa zrazu objaví nádherný obraz, po ktorom túžim celým zlomeným srdcom, no určite je to iba fatamorgána... Cez slzy

Namiesto Teba... (Posledná večera s Ježišom)

Napísal Balek Robert

Pondelok, 29 Marec 2010 15:35

totiž vidím jeho úsmev. Nechápem, nemôžem uveriť vlastným očiam. Moje srdce podskočí: „Myslel som si, že ťa už nikdy viac nevidím usmievať sa na mňa tak, ako vtedy vo večeradle, Ježišu,“ pretnú ticho moje slová. „Tak predsa si mi všetko odpustil?“ - poviem už iba ticho šepotom s veľkou nádejou v hlase. Cez slzy mi do očí udrú jeho oči. Horia plameňom neuhasenej lásky. A sú úplne pokojné. Nič nevyčítajú. Usmievajú sa. Bez výčitiek ukazujú na rany na rukách, nohách a na boku. „To namiesto teba... brat môj!“ zazvoní mi v ušiach jeho hlas. Nech sa mi nesníva, prosím...